

Însușirile unui slujitor

Lecții importante și nu foarte ușoare pentru slujitori

Versete călăuzitoare: Ioan .6-23; 3.26-30

Introducere

Vrem să analizăm unele gânduri referitoare la însușirile unui adevărat slujitor, așa cum noi le găsim în Ioan Botezătorul - însușirii care ar trebui să marcheze tot mai mult viața noastră și slujirea noastră.

Slujitorul vine de la Dumnezeu

Ioan 1.6: A fost un om trimis de Dumnezeu, numele lui era Ioan.

Prima însușire este: slujitorul vine *de la* Dumnezeu. Ca să venim de la Dumnezeu, trebuie mai întâi ca noi să fim *cu* Dumnezeu. Este destul de fermecător să faci o slujbă, căci ea are o forță de atracție asupra simțămintelor naturale, o forță de atracție care desigur nu posedă liniștea dinaintea Domnului. Dacă suntem într-o stare de liniște nu ne vede nimeni, nu ne aude nimeni, acolo avem a face cu problemele noastre de concentrare. Slujirea dimpotrivă face într-un fel oarecare ceva din noi. Dar în starea de liniște înaintea Domnului observăm că noi suntem nimic. Însă ceea ce lipsește astăzi sunt tocmai slujitorii care vin cu adevărat din părtășia practică *cu* Dumnezeu. Nu este nici o înviorare reală și slujirea noastră nu are putere adevărată, dacă nu suntem în părtășie *cu* Dumnezeu, așa cum era Ilie, care mereu putea spune: „Domnul oștirilor, înaintea căruia stau.” Dacă lipsește aceasta, inimile noastre pierd simțământul divin, coborâm la nivelul lucrurilor din jurul nostru și slujirea devine mai mult sau mai puțin seacă și formală.

Realitățile și adevărurile cele mai frumoase și cele mai mișcătoare vor fi privite curând numai ca dogme pure; și așa vor fi și predicate – atunci va fi numai teologie rece. Pe lângă aceasta se poate întâmpla ca slujitorul să simtă curând o mulțumire de sine plăcută cu privire la slujba sa, care deseori nu este nici măcar deranjată când evident lipsește binecuvântarea. Acestea sunt caracteristici ale unei stări adânc decăzute.

Pe de altă parte: dacă suntem în părtășie *cu* Dumnezeu, atunci suntem în realitatea spirituală cu privire la propriile experiențe. Atunci pericolele vor fi mai mici ca să ne înșelăm cu privire la măsura progresului nostru, a darului nostru sau a credinței. Gândim lucizi, așa cum ar trebui să gândim. Dacă suntem la Dumnezeu și *cu* Dumnezeu, vom învăța să cunoaștem dragostea Lui, harul Lui nemărginit, țelurile Lui mari, gândurile Lui mărețe cu privire la Hristos și Adunarea Sa, realitatea puterii Duhului și multe alte lucruri, care sunt acceptate de mulți teoretic, dar sunt cunoscute de puțini ca realitate. Dacă am fost *cu* Dumnezeu în prezența Lui tainică, atunci vom putea ieși de la Dumnezeu în puterea a ceea ce noi am învățat înăuntru, ca să slujim într-o lume, așa cum o avem noi astăzi. Atunci nu vom măsura puterea vrăjmașului în comparație cu slăbiciunea noastră, ci în comparație cu Dumnezeu. Noi nu vom îmbrăca atunci o armură, pe

care alții au purtat-o – aceasta nu a funcționat nici la David -, sau vom merge pe căile bătătorite, pe care au mers alți slujitori. Nu ne vom sfătui cu carnea și cu sângele. Aceasta înseamnă, că slujirea noastră nu va fi caracterizată prin oportunism, teamă de oameni sau teorii puse la punct în toate amănunțele. Fiecare slujitor, care vine de la Dumnezeu, este un original. Dumnezeu nu formează doi slujitori exact la fel, aceasta o fac oamenii – și tocmai în măsura în care suntem formați în liniște înaintea Domnului, fiecare va avea aptitudinile lui speciale pentru slujirea făcută de el. Aceasta ne arată limita școlilor biblice, ne păzește să vrem să imităm frați cunoscuți, care au slujit sau slujesc în lucrarea Domnului, și arată că aptitudinea pentru slujirea pentru Domnul nu se poate face prin antrenament, așa cum se procedează pentru alte aptitudini omenești. Această pregătire în liniște cu Domnul va fi o astfel de pecete pe slujirea noastră, că credința va recunoaște că ea vine de la Domnul.

William Kelly scrie în privința aceasta:

Duhul împarte un dar de har, care se deosebește de altele într-un mod cu totul caracteristic. În Adunarea lui Dumnezeu nu sunt două daruri de har identice și nici nu au fost date la două persoane exact aceleași daruri de har. Nici un om nu este exact ca vecinul lui; noi toți știm că fiecare are ceva specific. Asemănarea ar putea fi foarte vizibilă, însă pe fiecare om s-a pus o pecete, pe care nimeni altul nu o poartă sau a purtat-o. La fel este și în Adunare. Dumnezeu folosește pe unul sau pe altul pentru lucrarea pe care El ne-o dă s-o facem. Carnea este invidioasă și geloasă. Însă cât de frumos este când Duhul lui Dumnezeu ne dăruiește credința să vedem această diversitate în lucrarea Domnului și s-o recunoaștem! Pe de altă parte aceste însușiri divine sunt aproape întotdeauna șterse de natură, dacă i se oferă loc. Printr-un proces de egalizare ele sunt adaptate una la alta; linia gingașă și acțiunea felurită a Duhului lui Dumnezeu se pierd.

Slujitorul știe că el este nimic

Ioan 1.22,23: „Ce spui despre tine însuși?” El a spus: „Eu sunt glasul unuia care strigă în pustiu: ...”

A doua însușire a unui slujitor adevărat este, că el este nimic. Ioan putea spune despre sine însuși ca despre un simplu glas, și unul mai mare (Matei 11.11) decât Ioan (Pavel) era foarte conștient cel mai neînsemnat dintre toți sfinții. În momentul când ne considerăm a fi cineva, nu mai suntem în poziția adevărată și în duhul adevărat al unui slujitor. Contrastul dintre relatarea lui Ioan despre sine însuși și descrierea felului în care Domnul îl vede, ne spune desigur foarte mult. Compară în privința aceasta Ioan 1.22-27 cu Luca 7.20-28) (sau Matei 11.9-11). Cu cât suntem mai demni de recomandarea pe care ne-o face Domnul, cu atât mai puțin vom gândi despre noi înșine.

Slujitorul este un martor, nu un docent

Ioan 1.6,7: Acesta a venit spre mărturie, ca să mărturisească despre lumină, ca toți să creadă prin el.

A treia însușire a unui slujitor adevărat este aceea, că el este un martor. El vorbește despre ceea ce a văzut și a cunoscut pentru sine. Lui Pavel i s-a spus, că el va trebui să fie un martor atât despre ceea ce el a văzut, cât și despre felul în care Domnul i S-a arătat. S-ar putea ca noi să aducem lucruri în slujire, în care noi înșine niciodată nu am intrat. Însă noi nu putem fi martori despre ele, de aceea este așa de important să cultivăm părtașia cu Dumnezeu și să avem o intimitate crescândă cu Hristos. Probabil gândești, că aceasta ar fi pierdere de timp. Dimpotrivă, în loc ca aceasta să micșoreze mărturia Evangheliei adusă prin noi, o face mai deplină, mai bogată și mai simplă. Dacă suntem în această legătură directă cu Dumnezeu, atunci stăm în contact direct cu harul, care se poate coborî până la cel mai de jos punct, ca să câștige inima unui păcătos. Predica noastră are deseori așa puțină greutate, deoarece noi am cunoscut așa de puțin pentru noi înșine lucrurile despre care vorbim. Fie că este vorba de frica de Domnul, de dragostea lui Dumnezeu, de valoarea lucrării lui Hristos sau de binecuvântarea pe care o savurează credința. Vorbirii noastre i se dă puterea adevărată dacă noi vorbim despre ceva în care noi înșine am pătruns cel puțin într-o oarecare măsură. Altfel există pericolul ca în loc să fim martori suntem numai docenți. Ascultătorii noștri vor simți diferența.

Slujitorul se predă pe sine însuși pe deplin lui Hristos

Ioan 3.26-30: Și au venit la Ioan și i-au spus: „Rabi, Cel care era cu tine dincolo de Iordan, despre care ai mărturisit tu, iată, Acesta botează și toți vin la El”. Ioan a răspuns și a zis: „... Cine are mireasă este mire; iar prietenul mirelui, care stă și-l ascultă, se bucură foarte mult de glasul mirelui. Deci această bucurie a mea este împlinită. El trebuie să crească, iar eu să mă micșorez.”

O altă însușire a unui slujitor adevărat este dăruirea față de Hristos prin uitare total de sine însuși. Ioan era pregătit să se micșoreze, dacă Hristos va crește. El era gata să fie împins deoparte, să pășească în umbră, da, să fie părăsit de proprii lui ucenici. Rezultatul mărturiei lui era dovada că ei posedau pentru ei înșiși realitatea divină – oamenii l-au părăsit pe Ioan și l-au urmat pe Isus. Și aceasta i-a produs chiar bucurie (Ioan 3.29). Căci din punct de vedere moral el a renunțat la sine și și-a găsit deplina satisfacție determinantă în acel Miel al lui Dumnezeu, despre care el a mărturisit: „Iată, Mielul lui Dumnezeu” (Ioan 1.29). Rezultatul mărturiei lui era, că el a produs în alții ceea ce în el însuși devenise eficace și de preț. Și aceasta trebuie să fie țelul propriu-zis al oricărei slujiri adevărate. Prin har noi putem aduce pe alții acolo unde suntem noi. Însă noi nu putem să-i ridicăm mai sus de nivelul nostru. (Pe lângă altele, faptul acesta ar trebui să ne influențeze în contactele pe care le căutăm. Ne coboară ele sau ne atrag spre Hristos, deoarece noi înșine avem parte de ceea ce vine din apropierea lui Dumnezeu?) Cât de deosebit de important este ca noi să fim apoi veghetori în rugăciune, treji și ca noi să umblăm din obișnuință în Duhul. Hristos va fi atunci subiectul și motivul vieții noastre întregi și

al slujirii. Atunci vom putea probabil cu slăbiciune striga împreună cu Pavel în marea exprimare: Viața pentru mine este Hristos.

Slujitorul adevărat este încercat

Realitatea acestor însușiri diferite va fi cu siguranță încercată. Satan nu va pierde nici o ocazie să aducă în greutăți pe slujitorul lui Hristos. Și pe de altă parte Dumnezeu permite această cernere, ca să ne smerească prin descoperirea că nu suntem așa de spirituali și de devotați precum gândeam, și prin acest test să dovedească veridicitatea a ceea ce El Însuși a lucrat.

Slujitorul va fi încercat prin bunăstare

Slujitorul nu ar trebui să se aștepte să rămână întotdeauna în aceleași împrejurări. Ioan Botezătorul a fost pentru un timp omul cel mai popular al zilelor acelea. Zeci de mii ascultau mesajul său și îl onorau ca profet al lui Dumnezeu. În acest timp el nu a primit împotrivire nici măcar din partea conducătorilor religioși, și el a fost ascultat chiar și de împărat cu respect și atenție. El era leul aceluia ceas, dictatorul moralei pentru orice rang social din popor, de la fariseii cei mai sus puși și până la vameșii disprețuiți. Cât de mulți slujitori au ajuns mândri în astfel de împrejurări favorabile! Ai o ceată mare de ascultători, primești confirmare din partea lumii sau a fraților, se savurează prețuirea adevărată, care se aduce pe drept cu bucurie slujitorului onorat de Dumnezeu, și se vede succesul slujirii. Dar care este apoi deseori rezultatul? - entuziasm carnal, mândrie, înfumurare – poate uneori foarte pe ascuns. Și de aceea viața trăită în judecare de sine este foarte importantă pentru fiecare slujitor al Domnului – în mod cu totul deosebit în timpuri în care totul pare să decurgă fără probleme. Dacă ochii lui Ioan nu ar fi fost permanent îndreptați spre Persoana anunțată, atunci el ar fi ajuns foarte curând să gândească că el ar fi fost demn de o poziție mai înaltă, decât să fie un sclav, care se pleacă să dezlege sandalele Stăpânului său. Dar el avea înaintea lui gloria divină a Domnului, și atunci el nici măcar nu a considerat că el ar fi demn să facă chiar și cea mai neînsemnată slujire pentru El – chiar dacă aceasta ar fi să-I dezlege sandalele. Ioan Botezătorul a trecut strălucit încercarea bunăstării.

Slujitorul este încercat prin vrăjmășie

Dar Ioan a fost încercat așa cum mulți alți slujitori sunt încercați în alt fel. El a trebuit să cunoască nu numai vântul de sud al bunăstării, ci și vântul de nord al vrăjmășiei. Marea mulțime a poporului din pustie l-a dus în singurătatea și aparenta inutilitate a închisorii, și aceasta tocmai într-un timp când părea deja că era necesar mai mult decât oricând pentru toți slujitorii adevărați să răspândească cu energie divină Evanghelia despre Împărăția care va veni.

Încercarea cea mai grea: slujirea are loc și fără noi

Imaginează-ți-l ca pe un tigru închis într-o cușcă. Între zidurile unei temnițe subterane al unui castel de pe țărmul trist al Mării Moarte el aude despre lucrurile minunate, despre care se vorbește pretutindeni „în toată Iudeea și în tot ținutul din jur” (Luca 7.17). Te miri că el, după

ce a auzit aceasta, era chinuit din cauza arestării care îl împiedica să participe la toate acestea? Când totul mergea bine, el a spus că el este nimic. Dar acum vine momentul în care el chiar și în împrejurările cele mai vitrege trebuia să participe practic. Împărăția lui Dumnezeu era predicată fără el. Se făceau lucruri la care el personal nu participa. Lucrarea lui Dumnezeu mergea mai departe fără Ioan. Te poți tu așeza puțin în sentimentele lui Ioan?

Însă fiecare slujitor al lui Hristos trebuie să treacă mai devreme sau mai târziu prin astfel de experiențe. S-ar putea ca el să aibă parte de ele într-o formă modificată pe tot parcursul vieții sale, sau el trece prin ele în timpuri deosebite de necaz. Sau el le învață pe patul de moarte, dar el trebuie să învețe că el nu este nimic altceva decât slujitorul țelurilor lui Dumnezeu (1 Corinteni 3.5-7) și că Dumnezeu poate renunța la el în orice moment și poate încredința slujirea unui alt vas al harului. Da, cu siguranță noi toți am acceptat aceasta demult în teorie, dar este cu totul altceva să învățăm aceasta și în experiența proprie cu Dumnezeu. Când Ioan a trebuit să învețe aceasta, venise momentul ca el să se necăjească de ceea ce a mărturisit, că el ar fi nedemn să-I dezlege curelele sandalelor Lui. Dacă Acesta învia morții, vindeca pe orbi și pe slăbănogi și pe surzi, elibera pe cei posedați de dureri rele, de ce atunci l-a părăsit pe el, care totuși anunțase venirea Lui, l-a pregătit drumul, și l-a lăsat în închisoare? Ceva nu era în ordine. Mesia nu putea face așa ceva. Întrebarea, pe care ucenicii lui au adus-o lui Isus (Luca 7.19), nu era o muștrare ascunsă a Stăpânului, care a permis ca slujitorul să ajungă în astfel de împrejurări, care l-au anihilat complet. S-a spus uneori că un credincios șchiopătează chiar în lucrurile care l-au caracterizat cel mai mult, și așa era la Ioan Botezătorul.

Deseori în ceasul în care slujitorul este făcut smerit în ochii lui proprii, și s-ar putea ca și în ochii altora, se descoperă mândria inimii lui, și este bine dacă într-un astfel de ceas el se smerește și nu lovește contra țepușei, împotriva țepușei suveranității Domnului.

Ne-am amintit deja de Pavel. Și el a ajuns într-o astfel de încercare ca Ioan Botezătorul. El – marele apostol al națiunilor -, care a adus Evanghelia în Europa, prin care mii de oameni au venit la credință, este smuls deodată din lucrare și ajunge la închisoare. S-a terminat cu vestirea Evangheliei, s-a terminat cu slujirea sfinților, prin care au luat naștere așa de multe adunări. Și apoi și el a trebuit să afle că totul merge mai departe și fără el, da, că prin întemnițarea lui alții au primit curaj (Filipeni 1.12,14), să vestească Evanghelia. Și el este într-o astfel de părtășie cu Domnul lui, că nu devine nicidecum invidios, ci se bucură (Filipeni 1.18). Da, chiar mai mult: el se poate chiar bucura, cu toate că știe, că alții vestesc Evanghelia numai ca să-l necăjească. Așa de altruist era, atunci când a scris epistola către Filipeni, că putea chiar să se înalțe și să se bucure că Evanghelia era predicată. Da, el era așa de real umplut cu Hristos (Filipeni 3.12), viața lui era realmente numai o Persoană, Hristos, că putea să reacționeze în felul acesta. Cât de departe suntem noi de aceasta! Să fim imitatorii lui în privința aceasta (Filipeni 3.17)!

Fie ca însușirile unui slujitor adevărat să ne caracterizeze întotdeauna, pentru ca să ne protejăm de entuziasmul zilelor de succes și să nu descurajăm în zilele de împotrivire, ci ca noi să savurăm ceva din bucuria ascunsă și puterea unui slujitor încercat.

„Fericit este oricine nu se va poticni de Mine” (Luca 7.23)